

Vẫn sẽ là anh và em

Định mệnh đã sắp đặt trong trái tim anh chỉ mang một hình bóng...

17 năm trước...

Sân sau cô nhi viện Tân Lã...

Hai chiếc xích đu đặt sát nhau đang nhè nhẹ đung đưa. Một cô bé tám tuổi ngồi buông thông hai chân với đôi giày nhỏ màu hồng xinh xắn. Cạnh đó là một cậu bé hơn cô một tuổi mới chuyển tới được nửa năm, nhưng hai đứa trẻ lúc nào cũng ở cạnh nhau trong suốt khoảng thời gian đó.

Cậu bé thích đu thật mạnh, thích cảm giác bay vút lên không trung nhưng lại muốn gần cô em gái mỏng manh của mình nên chỉ giống như cô khẽ đưa nhè nhẹ.

Cô bé nhìn qua cánh cổng sắt sang phía bên kia đường có nhiều người qua lại, dán ánh mắt vào một cô bé chạc tuổi mình đang được bố mẹ dắt tay đi, liền cất tiếng ngây ngô hỏi:

“Anh Hiếu Anh! Tại sao bố mẹ mãi vẫn chưa tới đón em vậy?”

“Bố mẹ ở xa lắm, phải rất lâu mới về được!”- cậu bé nói lời an ủi, anh mắt cũng nhìn xa xăm về hướng kia. Bản thân cậu cũng đang mơ hồ về chính mình.

” Nếu bố mẹ không tới thì sao?” – Cô bé vẫn lo lắng.

“Hải Linh đừng lo! Nếu như vậy cũng không sao cả! Vì anh sẽ ở bên em, anh sẽ đưa em đi tìm bố mẹ nhé!” –Cậu bé nói bằng một giọng đầy quả quyết, ánh mắt cậu nhìn sang cô bé sáng rực niềm tin.

Cô bé liền gật đầu và mỉm cười rạng rỡ, cô hoàn toàn tin vào câu nói của người anh bên cạnh mình lúc này.

Cậu nhóc Trần Hiếu Anh thì lại khẽ thu ánh mắt, băng quơ nhìn xuống chiếc bóng mờ đổ dài dưới chân mình trong nắng chiều yếu ớt. Mới chỉ chín tuổi

nhưng cậu bé đã rất hiểu chuyện, cũng hiểu hoàn cảnh của mình. Cậu vẫn luôn ghi nhớ rất rõ lời của người chú đã đưa cậu tới đây: “Hiếu Anh, đừng bao giờ nói ra tên của bố cháu nhé. Cháu nhớ đấy!”.

9 năm sau...

“Hàizz...” – Hải Linh đứng ôm cặp, thở dài một tiếng, ngao ngán nhìn cảnh Trần Hiếu Anh đang vật lộn với mấy tên côn đồ. Giờ cô đã ra dáng một thiếu nữ 17 tuổi, còn anh đã là một thanh niên 18-nhưng chỉ được cái dáng người cao lớn, còn tính tình thì vẫn rất trẻ con. Và trong suốt chín năm qua, cô đã quá quen với cái cảnh tượng trước mắt mình lúc này.

“Không xong rồi! Chúng mạnh quá!” – Hiếu Anh hét lớn rồi lao nhanh tới kéo lấy tay của Hải Linh mà chạy. Lũ du côn kia cũng xềnh xệch đuổi theo với linh kinh gây gộc. Thật kinh khủng khi nghĩ tới cảnh hai người bị lũ hổ báo kia tóm gọn và...! Nhưng có lẽ chuyện này sẽ không xảy ra, vì cả anh, và cô đều đã siêu chuyên nghiệp trong các cuộc rượt đuổi. Phải nói là hai ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch điền kinh, chưa kể mọi ngóc ngách ở đây đều đã làu làu trong lòng bàn tay của họ.

Thật không quá khó để cắt đuôi mấy con bò tót đang sôi máu kia. Hiếu Anh liền dang hai tay hai chân nắm vật ra vỉa hè mà thở hốt hển. Hải Linh cũng mệt mỏi khuyu xuống ngồi dựa lưng vào cột đèn ngay đó.

“Ôi, mệt thật đó!” – Hiếu Anh lên tiếng sau một hồi thở gấp, trên miệng nở một nụ cười tinh nghịch.

“Anh đó, hết trò để làm rồi hả” – Hải Linh bực tức lấy chân hất mạnh vào cái chân đang ngả dài của anh.

Hiếu Anh liền ngồi bật dậy, cổ nêu lí do chính đáng ” – Ai bảo tên đó giẫm lên mặt dây chuyền của anh chứ!”. Nói đến đây, sức nhớ ra cái mặt dây chuyền tội nghiệp của mình, anh liền hò tay vào túi áo lấy nó ra và đưa về trước mặt Hải Linh đầy suýt xoa – “Đấy, nhìn đi!”.

“Gì chứ!” – Cô ngạc nhiên.

Anh lại mỉm cười gian xảo, lấy từ trong túi áo còn lại ra một sợi dây chuyền

lấp lánh, tỉ mỉ xỏ mặt đá kia vào rồi nắm lấy tay của Hải Linh, đặt nó vào giữa lòng bàn tay cô:

“Phan Hải Linh! Em sẽ lấy anh chứ” – Ánh mắt anh nhìn thẳng lên mắt cô đầy âu yếm.

Hải Linh có đôi chút bàng hoàng, nhưng cũng lại định thần nhanh chóng:

“Anh điên hả? Nói gì vậy chứ?” Không thể hiểu nổi tại sao anh lại có thể nói lời cầu hôn cô vào cái lúc không tưởng thế này. “Anh đúng là chưa lớn nổi mà, vẫn

còn chơi mấy trò trẻ con này nữa!”

“Trẻ con gì chứ! Anh bảo em lấy anh, chứ có bảo lấy luôn bây giờ đâu!”

“Vậy hả? Vậy để ba năm sau em suy nghĩ đã rồi trả lời anh sau nhé!” – Cô mỉm cười, nắm lấy sợi dây chuyền vào lòng bàn tay và thu tay lại – “Cái này em sẽ tạm giữ vậy”. Cô thật sự đang rất vui, trong thâm tâm cô đã gặt đầu cả trăm lần rồi. Cô-ngay từ nhỏ cô đã biết mình nhất định sẽ lấy anh.

“Này, em định nuốt lời đấy hả? Trước đây em đã đồng ý lấy anh rồi mà!” – anh lại giữ lấy bàn tay của cô, khẽ mở nó ra và nhẹ nhàng lấy sợi dây chuyền đeo lên cổ

cho cô – “Anh đã rất vất vả để có được nó đấy!”

Quả thật cô đeo sợi dây chuyền này rất hợp, mặt đá của nó không quá lung linh nhưng lại rất đặc biệt, trên đó có chữ “HA’s”. Hiểu Anh nhìn mặt dây chuyền trên cổ cô đầy mãn nguyện. Anh lại cười tươi rói và ôm cô vào lòng: “Em nhất định phải lấy anh đấy, biết không hả! Đây là định mệnh rồi nên em không xa anh được đâu –vì dù em có ở bất cứ đâu, anh cũng sẽ tìm thấy em!”

Nép trong vòng tay ấm áp của anh, cô cũng khẽ thở thê ” Em không tin vào định mệnh, nhưng nhất định em sẽ lấy anh!”

2 năm sau...

“Alô, Hải Linh, anh...”

“Giỏi lắm Trần Hiếu Anh! Anh đổ vào tường cảnh sát rồi.”

“Em biết rồi hả?”

“Em biết rồi, mẹ Lan và mọi người đều biết rồi. Anh cúp điện thoại đi, em đợi anh về đây!”

Hải Linh khẽ cúp máy, cả cô và anh lúc này đều đang vô cùng hạnh phúc khi mà cuối cùng thì anh cũng thực hiện được nguyện vọng bấy lâu của cô.

Nhưng, cả hai lại đang ngập tràn trong niềm vui mà không hề tưởng tới một thứ đáng sợ nào đó vẫn đang lẩn theo dấu chân của họ. Không, chính ác là nó đã tới, chứ không đơn giản chỉ là đang lẩn theo nữa.

“Đã tới lúc dừng đến rồi.” Một quyết định bí ẩn vừa được truyền qua điện thoại - cùng lúc cô nhận được điện thoại của Hiếu Anh. Và lúc anh bước lên xe trở về lại chính là lúc 1 chiếc xe bí ẩn đóng sầm cánh cửa và lạnh lùng theo hướng ngược lại tiến về cùng 1 đích đến.

Chiếc xe bus dừng bánh, Trần Hiếu Anh bước xuống bến xe cách cô nhi viện Tân Lã chừng 300m và đi bộ nốt quãng đường trở về ngôi nhà lớn của mình. Thứ kì lạ nào đó đã khiến anh khựng bước lại - một chiếc ô tô màu đen với vài tên mang bộ mặt “đầu gấu” đáng sợ đang “ngự” trước ngõ vào cô nhi viện. Nhưng cái kì lạ không phải ở điểm này, vì cảnh như vậy vốn không còn mới gì ở đây nữa. Điều làm Hiếu Anh sửng sốt chính là hình xăm trên cổ tay của tên nào đó vừa bất chợt lọt qua mắt của anh. Chắc chắn anh đã từng thấy nó trước đây - là trên cổ tay của bố anh, và cả bạn của ông - người chú đã đưa anh tới đây nữa.

Một ý nghĩ vừa chợt loé lên trong đầu khiến đôi chân của Hiếu Anh bất giác lao thật nhanh về phía cô nhi viện. Cảnh tượng trước mắt đúng theo những linh cảm của anh.

“Trần Hiếu Anh, cứu em” -Tiếng hét thất thanh của Hải Linh trước những ánh mắt sợ hãi của mọi người xung quanh. Sự gắng gượng giữa giữa của cô dường như là vô hiệu bởi thân hình nhỏ bé của cô đang bị những tên vạm vỡ kia giữ chặt và lôi ra ngoài.

Hiếu Anh vẫn để ý thấy hình xăm kì bí trên cổ tay mấy tên đó. Vẫn biết là sẽ có chuyện không hay xảy ra, nhưng tại sao lại là Hải Linh chứ-cô ấy tại sao lại liên quan đến những thứ kì lạ như thế này. Hiếu Anh vẫn chưa khỏi hoang mang thì Hải Linh đã bị mấy người kia lôi thoăn thoắt ra ngoài, hành động thật nhanh và lẹ lẹ thật giống như chính cái hành tung bí ẩn của họ.

Chẳng kịp suy nghĩ gì nữa, anh liền lao vụt theo – anh cần bảo vệ cô cho dù không biết chuyện gì đang, và sẽ xảy ra.

Hải Linh bị đẩy lên chiếc xe khi này, còn Hiếu Anh thì lại đang bị hai tên khác giữ chặt ở ngoài. Nhìn thấy ánh mắt mỏng manh của cô, anh thấy mình bất lực. Nhìn chiếc ô tô chuẩn bị lăn bánh, Hiếu Anh lập tức hét lớn, điều gì đó anh vừa chợt nhớ ra có thể sẽ giúp anh giữ cô ở lại:

“Trần Hiếu Minh! Các người biết ông ấy chứ? Tôi, chính là con trai của Trần Hiếu Minh, vậy nên hãy đưa tôi cùng đi đi!” – Anh đưa mắt nhìn những người xung quanh đầy vẻ chờ đợi. Họ cũng dồn ánh mắt vào anh, nhưng có lẽ chỉ vì do tiếng hét quá lớn nên chỉ 3 giây, mọi thứ lại tiếp tục, chiếc xe cũng bắt đầu chuyển bánh trước ánh mắt thần thờ của Hiếu Anh, nhưng...

” Khoan đã!” – Lời nói lạnh lùng phát ra từ một tên vẫn luôn ngồi an vị ở hàng ghế đầu tiên. Chiếc xe nhanh chóng dừng lại. Vẫn không quay đầu lại, người này tiếp tục ra lệnh: “Đưa cả tên nhóc đó theo.”

Hiếu Anh buông lỏng bàn tay, hai tên đang giữ chặt anh này giờ liền làm theo và đẩy anh lên xe. Chiếc xe lại nhanh chóng rời đi.

Ngồi bên cạnh Hải Linh, Hiếu Anh lại nở nụ cười và nắm chặt lấy tay cô – “Đừng lo. Anh đã nói sẽ luôn ở bên em mà!” – nụ cười của anh vẫn luôn tràn đầy niềm tin như vậy!

“Anh bị điên hả?” – Hải Linh nhìn ra xung quanh rồi nhìn sang Hiếu Anh, cô đang sợ hãi, nhưng cũng rất lo lắng cho anh.

Chiếc xe đi rất xa và lạnh lùng dừng lại trước một kho hàng bên bờ biển. Hai người bị lôi xuống xe. Người đàn ông bí hiểm có vẻ quyền hành nhất ở đây cuối cùng cũng bước xuống. Người “đại ca” đó nhìn hai người rồi hếch mép cười lên tiếng:

“Trần Hiếu Minh, Trần Hiếu Anh! Mất bao công tìm kiếm không ra bây giờ lại tự mò tìm đến-cũng thú vị đấy!” Ông ta lại nhanh chóng tắt nụ cười – “Nhưng biết sao nhỉ? Tao mới được lệnh thay đổi kế hoạch rồi, chỉ cần,nó.”- ông ta chỉ vào Phan Hải Linh. Rồi như sức nghĩ ra trò gì thú vị, gã cười khoái chí và nói giọng điệu mỉa mai:

“Mà không, cần phải chơi trò lựa chọn chứ nhỉ? Bố của chúng mày sẽ được lựa chọn-giữa cái gọi là bằng hữu, rồi cái gì đó gọi là sự nghiệp vĩ đại, và một bên là tính mạng con của mình. Vậy thì chúng mày cũng nên được chọn một trong hai chứ.”

Chưa cần biết điều gì xảy ra, Hiếu Anh liền vội la lớn: ” Vậy thì chọn tôi đi, tôi sẽ đi cùng các người!”

“Không, người họ tới bắt là em, vì vậy em sẽ đi.” – Hải Linh cũng ngay lập tức gạt đi ý định của anh.

Có tiếng chuông điện thoại reo, người đàn ông kia nghe máy. ” Dạ, tôi biết rồi.” Tên đó nghe gì đó và chỉ đáp có vậy. Hắn cúp máy, ra hiệu cho lũ đàn em dẫn anh và cô vào trong nhà kho, không quên dặn dò : “cứ từ từ mà chọn đi!”...

... Có một tổ chức xã hội đen phi pháp hoạt động bí ẩn. Để xâm nhập và triệt phá đầu não của băng đảng đó, phía cảnh sát đã cử những gương mặt có năng lực lên vào hàng ngũ của chúng. Bố của Phan Hải Linh là một trong hai cảnh sát đầu tiên được cử đi. Ông đã nhanh chóng tiếp cận được lên tuyến trên và trong suốt 17 năm qua đã tới được những vị trí đáng kể. Nhưng do tổ chức này luôn hoạt động cẩn trọng mà do xuất thân từ cảnh sát nên ông đã sớm bị đề phòng. Con gái ông – Phan Hải Linh chỉ mới 3 tuổi đã bị bắt đi và bí mật đưa vào cô nhi viện Tân Lã như một con át chủ bài đợi đúng thời điểm dùng tới.

Năm năm sau, bố của Trần Hiếu Anh cũng được cử đi làm nhiệm vụ. Hai ông vốn là bạn tốt của nhau, giờ vẫn luôn kề vai sát cánh trong các nhiệm vụ và trong cả hàng ngũ của băng đảng này. Cũng giống vậy, Hiếu Anh bị ra lệnh kiểm soát nhưng may mắn được một đồng đội của bố anh đưa rời đi trước một bước, và tình cờ vào cô nhi viện Tân Lã và gặp Hải Linh.

Phía cảnh sát đang chuẩn bị hành động, nhưng lúc này hai ông cũng bị phát hiện, và giờ Phan Hải Linh đã được nhớ đến.

...

Trong nhà kho tối tăm với cánh cửa đóng chặt, Hiếu Anh như thói quen lại nằm vật ra nền, trông anh vẫn rất bình thản, Hải Linh thì không khỏi lo lắng: ” Anh điên

rồi”.

” Đây, Phan Hải Linh...” – Anh liền ngồi vục dậy. Chưa để anh kịp nói ra ý nghĩ của mình, cô đã lập tức gạt đi nó, cô hiểu anh muốn nói gì, nhưng...- “anh đừng nói, chắc chắn em sẽ là người đi cùng chúng, lần này anh không tranh với em được đâu!”

“Sẽ không ai đi hết.”- anh hơi lớn tiếng, tự nhận ra được điều này, anh đưa mắt nhìn ra phía cánh cửa – nó vẫn đóng chặt, may mà mấy tên kia không nghe thấy.

Anh liền tiến sát tới cô, nhẹ giọng nói nhỏ: ” Phan Hải Linh, chúng ta bỏ trốn đi!”. Vẫn với ánh mắt luôn tràn đầy niềm tin như vậy.

Hải Linh liếc nhìn cánh cửa rồi lại nhìn sang Hiếu Anh, cô khẽ gạt đầu. Cô biết lần này không giống như chạy trốn khỏi mấy tên côn đồ trên phố, nhưng cô hoàn toàn tin vào anh, mà dù có không thoát được thì cũng không sao, vì cô sẽ là người đi.

Hiếu Anh với tay ôm choàng lấy Hải Linh và giữ chặt lấy cô –”Đừng lo!” - rồi anh thở dài một cái – ” Anh có thể ngủ thế này một hôm không? Anh buồn ngủ lắm rồi!”

...

Cánh cửa dần hé mở, nắng sớm tuy yếu ớt nhưng cũng đủ để nhanh chóng tràn vào căn phòng vốn đã rất tối tăm. Một chùm nắng nhỏ khẽ hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, và ánh mắt tràn đầy niềm tin của anh.

Hai tên lực lượng bước vào đưa anh và cô ra khỏi nhà kho chật chội. Biển

buổi sớm thật đẹp! Mặt nước xanh biếc với gợn sóng lăn tăn, trời cũng xanh biếc với mây đưa và gió thoảng. Nhưng có vẻ họ không giống như đang đi dã ngoại!

Hiếu Anh và Hải Linh đều đang nhìn nhau. Phía trước là chiếc xe hơi màu đen đang chờ sẵn họ. Tới đây tức là hết mọi hi vọng. Nhanh như chớp, anh lao người đẩy mạnh hai tên cạnh mình và lại kéo lấy tay cô bỏ chạy – đến phần này có lẽ đã là sở trường của hai người, nhưng...

“Bùuummm...” – Tiếng súng thét kinh hoàng đã khiến cả hai đôi chân đều khựng lại. Tên đại ca kia đưa từ từ khẩu súng đang chĩa thẳng lên trời về phía anh và cô – ” Tao đã nói mà, một, trong hai đứa!”

Hiếu Anh lập tức kéo Hải Linh về sau mình, dang hai tay che chở cho cô. Tên kia vẫn lạnh lùng lên tiếng: ” Nhanh lên chứ, nếu không chúng mày sẽ chết cả đấy!”

Trước sự thúc giục của người đàn ông đáng sợ kia, Hải Linh bỗng nói một câu kì lạ - “Trần Hiếu Anh, anh, không được quên em đấy!”

“Em nói gì vậy???” “Anh cảm thấy đây bất an trước lời nói của cô, liền quay mặt về sau, ánh mắt của cô lúc này thật mỏng manh và lạnh lẽo.

Hải Linh bất ngờ cắn thật mạnh vào bắp tay của anh đầy xót xa rồi lao thật nhanh tới chiếc xe bí hiểm – ” Tôi sẽ đi cùng mấy người, nhanh đi!”

“Không được!” – Hiếu Anh định thần, hét thật lớn.

“Được đấy, thế này là hợp lí rồi.” – Tên đại ca gạt đầu, ra hiệu cho hai tên đàn em giữ chặt Hiếu Anh ở lại. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

“Không được!”

“Đừng đi!”

“Hải Linh...”

Hiếu Anh chỉ biết nhìn theo cái bóng đen ấy trong vô vọng. Vết cắn trên tay anh đã đầm máu, còn chiếc xe trước mặt thì cứ chạy, qua cả ngàn ấy năm...

6 năm sau...

“Nhanh lên chứ, anh đây không có thời gian để quan tâm tới nhóc nữa đâu, bận lắm đấy!” – Hiếu Anh lên tiếng thúc giục, lôi xềnh xệch một tên trộm vật không may bị tóm trong sở cảnh sát rồi dúm cho hắt một cái vào trong phòng tạm giam và đóng sầm cánh cửa. Thấy đội trưởng của mình đi ngang qua, anh không quên nhắc nhở lớn: “Nhóc cứ yên tâm, ngồi đó ba ngày chứ mấy. Thả ra rồi cũng đừng có bỏ nghề làm gì. Làm trộm cũng sướng đấy chứ-bị bắt rồi thả, thả rồi lại bắt, đôi khi thiếu chỗ ngủ thì vào phòng tạm giam ngủ tạm-Hàizzz..”

“Ý là sao hả, Trần Hiếu Anh?” Đội trưởng Phan đánh đi ngang qua cửa liền dừng bước. Thật khó hiểu cho cái tên điên này, hắt còn đang khuyên con nhà người ta đi làm trộm nữa.

“Em nói sai sao chứ?” – Hiếu Anh được thể lí luận – ” Pháp luật gì mà như sợ cảnh sát chúng ta rảnh việc hay sao ý. Trộm bắt về cho ăn ngủ rồi lại thả ra, lại không được đánh cho bở tức.”

“Này, cậu không đánh người ta sao?”

“Đội trưởng đấy, em mới chỉ vừa đâm chúng có mấy cái mà đã “được” kỉ luật rồi, chứ còn gì nữa!”

Hiếu Anh khoá cánh cửa ngoài của phòng tạm giam, tiến nhanh tới đội trưởng và hạ giọng:

“Đội trưởng, hôm nay em xin về sớm một tí được không?”

“Không.” – Đội trưởng Phan quả quyết – ” Cậu nhận lương mà hôm nào cũng trốn việc vậy là sao hả? Tôi sẽ cắt giảm lương của cậu.”

“Lương mới lộc, bị cắt giảm hết rồi còn gì.” – Hiếu Anh bĩu môi, khề lăm bầm, hình như đây là lần thứ tám đội trưởng nói câu đó trong tuần này. Nhưng cũng mặc cho thái độ gia trưởng của ngài Phan, anh liền lao vụt ra ngoài –” Dù sao cuối tháng cũng bị kỉ luật, có nghỉ thêm mấy buổi cũng hề hấn gì chứ!”

Cách làm việc của Hiếu Anh trước giờ là vậy, luôn theo cảm tính của mình mà chẳng cần tuân theo hệ thống hay quy củ gì. Dáng vẻ của anh bây giờ thật giống như trước đây – luôn trong tình trạng vật lộn với mấy tên côn đồ ở khắp các ngõ ngách. Chỉ có điều giờ có sự đổi vai, anh không còn là người chạy trốn mà là kẻ đuổi bắt, nói cách khác là từ con chuột biến thành con mèo trong cuộc rượt đuổi. Thêm một điều nữa là giờ chạy bên anh không còn là Phan Hải Linh.

Và trong suốt 6 năm qua, anh chưa bao giờ ngừng tìm kiếm, cũng chưa từng từ bỏ hi vọng sẽ tìm thấy cô – đó cũng là một lí do khiến anh trở thành cảnh sát.

Bằng đàn đáng nguyên rủa kia đã bị triệt phá ngay sau đó, bố của hai người đã hi sinh anh dũng, nhưng lại không ai biết gì về tung tích của cô.

Ba tháng trước, có người nói đã từng trông thấy người giống cô ở vùng biển này, vì vậy anh đã tìm mọi cách xin chuyển đơn vị tới đây.

Hiếu Anh cởi ra chiếc áo đồng phục, trên bắp tay anh vẫn còn vết sẹo mờ mà thường ngày hiếm khi trông thấy. Trước mắt anh dường như vẫn nguyên vẹn ánh mắt mỏng manh tội nghiệp của cô – ” Anh, không được quên em đấy!” – chắc chắn rồi-làm sao anh có thể quên được cô kia chứ. Suốt hơn một năm qua, Hiếu Anh vẫn kiên trì theo đuổi một đường dây buôn lậu từ nước ngoài đưa sâu vào thành phố. Giờ phải chuyển tới vùng này để tìm cô, anh đành ngậm ngùi từ bỏ, giao lại nó cho đồng nghiệp. Nhưng điều tất cả không ngờ là nơi bắt nguồn của những lô hàng nhập lậu kia lại nằm ở đây, đầu mối quan trọng bao lâu nay anh tìm không ra lại vô tình bày ngay trước mắt.

Hiếu Anh nhanh chóng báo lên trên và bắt liên lạc với đơn vị trong thành phố để tiến hành điều tra và triệt phá đường dây đó. Tuy nhiên, chúng tổ chức khá chặt chẽ nên điều này cũng không dễ dàng, cần phải bắt đầu từ những chi tiết nhỏ.

...

” Thằng khốn! Đứng lại đó!” _ Hiếu Anh lên tiếng cảnh báo một tên trộm dám trắng trợn làm liều, ngang nhiên hành nghề trước mặt anh. Và rồi điều gì đến cũng đến, cảnh tượng mèo đuổi chuột lại cứ thế mở ra. Tên trộm ày cũng chuyên nghiệp đấy, chạy được rất xa rồi nhỉ, hưng tình hình là hắn ta chết

chắc! Nhưng..., thật lạ,Hiếu Anh bỗng nhiên dừng lại rất nhanh, để cho tên trộm chạy xa.

Không phải là anh kiệt sức không thể chạy nổi nữa, cũng không phải là anh muốn thả tên kia đi, chỉ là có thứ gì đó vừa vô tình trượt qua mắt đã chiếm lấy mọi ý nghĩ trong đại não của anh.

Hiếu Anh lùi vài bước, chờ dẫn trước một bức ranh đang được vẽ bên lề đường. Đó là một bức chân dung còn đang hoàn thiện dang dở - một cô gái có gương mặt nhỏ nhắn với ánh mắt sâu thẳm và nụ cười rất duyên. Dù chỉ qua những nét phác thảo sơ sài, dù đã qua tận 6 năm, nhưng anh chắc chắn, chắc chắn đó là Phan Hải Linh, không thể sai được!

Anh liền lao vồ tới bức tranh kia, ánh mắt sáng rực như không thể chờ đợi thêm được nữa:

” Cô ấy, cô ấy ở đâu?”

Tác giả bức tranh có phần sợ hãi, nhưng cũng tận tình mà ấp úng đáp lời: “- Cô gái, này, sao?” Anh ta chỉ vào bức tranh rồi nhìn sang một quán nước bên kia đường - “Cô ấy vừa mới ngồi ở kia, nhưng đi được một lát rồi.”

“Lỗi nào?” – Hiếu Anh tiếp tục thúc giục.

“Đó.” – Người hoạ sĩ chỉ vào một cái ngõ khá lớn. Không cần suy nghĩ gì, Hiếu Anh lập tức chạy theo hướng đó. Lòng anh đang thầm mỉm cười rạng rỡ, cuối cùng

thì anh cũng có thể tìm được chiếc bóng của cô.

Con đường này khá lạ. Hiếu Anh mới chỉ chuyển công tác tới đây được hơn hai tháng nên không thể biết rõ mọi ngóc ngách như ở thành phố trước kia. Anh cứ đi theo linh cảm của chính mình, qua nhiều ngõ lớn nhỏ, cuối cùng dẫn ra một bãi biển trải dài cát trắng, bên bờ là những dãy nhà nhỏ. Lại theo sự chỉ dẫn của đôi chân, anh bước sang phải, chậm rãi đi trên bờ cát dưới ánh nắng chiều yếu ớt.

“...”

... Anh dừng bước, lặng lẽ.

“...”

Phải, có lẽ anh đã thấy cô, mà là thấy rất rõ ràng rồi.

Hiếu Anh đứng lặng lẽ trước bóng của một người con gái trong nắng chiều. Cô đang đưa ánh mắt nhìn xa xăm ra biển, cả mái tóc, thân hình chìm sâu trong gió lộng – cô vẫn luôn thích biển như vậy. Dáng vẻ của cô đã khác khá nhiều, trông cô mềm mại hơn, mái tóc cũng dài và uyển chuyển hơn. Nhưng dù chỉ nhìn cô từ phía sau như thế này, anh cũng chắc chắn mình không thể nhầm, chính cảm giác cũng nói lên như vậy.

Hải Linh từ từ quay mặt, rồi quay cả thân hình về sau – bốn mắt trực diện. Hiếu anh liền mỉm cười hạnh phúc trước gương mặt mà anh đã khắc khoải suốt 6 năm qua. Nhưng nụ cười ấy lại vội tắt đi nhanh chóng, gương mặt này đúng là của cô, nhưng tại sao cái nhìn kia lại xa vời đến vậy?

Cô cũng đang nhìn vào anh. Ánh mắt ấy, dáng vẻ ấy thật sự quá thân quen, nhưng cô lại chẳng thể nhớ được gì cả, chỉ biết là trước một hình bóng mang tên xa lạ kia, trái tim của cô không hiểu sao bỗng dưng cứ đập rộn ràng – cảm giác này cũng thật lạ.

Hiếu Anh mím môi lên tiếng, mắt vẫn nhìn thẳng vào cô: “Phan, Hải Linh!”

Phan Hải Linh sững sờ. Giọng nói này quả thật lại rất gần gũi, giống như một giọng nói mơ hồ nào đó vẫn cứ vang vọng mấp mờ trong tâm tưởng cô bấy lâu.

” Anh, biết tên tôi??!”

Hiếu Anh hoàn toàn ngỡ ngàng trước lời đáp không tưởng đó. Anh thấy mình như đang bị nhấn chìm sâu xuống đáy biển cho cái lạnh buốt len thấu đến tận tủy xương. Anh vốn là người thông minh, vì vậy quá dễ để hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Vậy là trong suốt 6 năm qua cô đã sống mà thiếu đi kí ức.

Trước ánh mắt chờ đợi của cô, anh khẽ gật đầu – ” Ừ.”

“-Chúng ta, quen nhau?” – Cô lại cất tiếng hỏi, suốt 6 năm qua cô luôn tò mò

về quá khứ của chính mình, cũng luôn cảm nhận có gì đó rất quan trọng trong phần quá khứ đó.

“- Phải, chúng ta từng lớn lên cùng nhau!” – Hiếu Anh mơ hồ nhớ về những khoảng thời gian trước đây, nở nụ cười.

Hải Linh cũng mỉm cười – “VẬY HẢ?”

Trần Hiếu Anh theo Phan Hải Linh vào ngôi nhà cô sống ở ngay gần đó, chỉ có một bà lão đã ngoài bảy mươi. Cô hỏi anh rất nhiều về chính mình, anh đều trả lời. Cô cũng kể cho anh về cuộc sống của mình suốt 6 năm qua. Không hiểu sao chỉ vừa gặp nhưng anh đã cho cô niềm tin và cảm giác gần gũi đến vậy!

Hiếu Anh chưa vội kể cho cô về chuyện của hai người, gặp lại được cô đã là niềm hạnh phúc vô cùng lớn. Anh sẽ giúp cô tìm lại kí ức, mà cho dù cô không thể nhớ lại cũng không sao, chỉ cần cô bình an, mọi thứ sẽ lại có thể bắt đầu.

Phía cảnh sát đã ra quyết định chuẩn bị lực lượng triệt phá đường dây buôn lậu kia. Nhưng được tin chúng chuẩn bị đào tẩu nên kế hoạch đã có sự thay đổi, cần phải lập tức hành động. Hiếu Anh được phân làm đội trưởng đội BII nhận nhiệm vụ đột kích kho hàng nhỏ mới ở gần bờ biển Thái An – một trong nhiều điểm tụ họp của lũ người buôn lậu. Được biết ở đây có khoảng hơn hai chục tên. Đội BII đã nhanh chóng tiếp cận được kho hàng và cố gắng hành động gọn lẹ. Tuy nhiên, mọi thứ lại không dễ dàng vì người của đường dây này đều rất trung thành, lại luôn hung hãn và sẵn sàng chống trả nên phải giằng co khá lâu, đội cảnh sát mới lấy được ưu thế.

Được phân công làm nhóm trưởng, Hiếu Anh luôn phải bao quát tình hình và không khó gì để phát hiện một tên “tiểu đại ca” coi bộ cũng có máu mặt nhất trong đồng này đang lảng lạng chơi trò cá chuồn sau hàng rào những đàn em của mình đang cố chống cự phía cảnh sát. Phản ứng rất nhanh, Hiếu Anh liền ra hiệu cho vài đồng đội theo mình đuổi theo tóm gọn mấy tên đó. Tên đại ca đó chạy dọc theo một đoạn bờ biển rồi cứ rẽ vào bất cứ lối rẽ nào hãn nhin thấy, cố gắng làm khuất tầm nhìn để cắt đuôi cảnh sát. Theo sau hãn là 4-5 tên đàn em. Hiếu Anh và đồng đội thì vẫn theo sau không xa.

Tiếp theo...“ha”, tên khốn đó chết chắc rồi! Hiếu Anh ra hiệu cho mọi người giảm tốc độ, lấy lại nhịp thở. Anh biết mấy tên đầu bò kia vừa mới chạy vào một ngõ cụt nên chẳng việc gì phải vội cả. Hiếu Anh cứ từ từ tiến về tước ngõ, Trời! rộng như vậy ai lại nghĩ là ngõ cụt chứ, chả trách tên óc heo kia lại lao đầu vào. Ngay cả Hiếu Anh, nếu không phải chỗ này gần nơi ở của Hải Linh, đã vài lần ghé qua thì anh cũng không thể biết được. Mấy gã kia chạy vài bước rồi cũng phải quay đầu thôi! Biết vậy, Hiếu Anh và đồng đội cứ bình tĩnh mà cẩn trọng tiến dần về phía chúng.

Hết đường, mấy tên đó đành bất lực quay lưng lại, đứng khum mình dùm đó, ánh mắt đã mất đi hoàn toàn cái sự hùng hổ khi nãy. Cuối cùng thì cũng biết sợ rồi hả?Gã đại ca trong đồng đó có trang bị súng, hắn khẽ đưa tay vào túi áo trong có vẻ định rút súng ra, nhưng rất từ từ.

Một cảnh sát đứng cạnh Hiếu Anh cũng đã chắc chắn khẩu súng trên tay, hướng theo từng cử chỉ của gã, hoàn toàn có thể kiểm soát nếu như tên này giờ trò kháng cự.

Gã đại ca dường như cũng hiểu tình thế của mình lúc này, hắn thận trọng làm từng cử chỉ hết sức chậm rãi, chỉ biết cầu trời cho mình lối thoát thân, nhưng có lẽ đã là vô vọng. Hắn đã tính buông xuôi, thậm chí định theo về đồn cảnh sát trước đã rồi tính tiếp, nhưng bất chợt thần hộ mệnh lại hé cửa cho hắn. Hắn ta lao nhanh như chớp vào cửa một quán hàng bên phải đường ngay gần đó. Ánh mắt của những người còn lại cũng lập tức bị kéo theo.

Đúng là chỉ trong chớp mắt, gã đại ca đã tóm được một cô gái làm con tin. Khẩu súng này giờ vẫn cứ được mân mê trong ngực áo cũng chớp mắt chĩa khô khan vào đầu cô gái đó. Thì ra tên này rất giỏi tính toán. Hắn đã thấy thấp thoáng bóng người trong cửa tiệm nên mới cứ lờ mờ như vậy, chỉ trực đợi thần hộ mệnh của mình tiến đến gần cửa và thừa cơ nhắm lấy khe hi vọng thoát thân.

Tên đó lôi con tin của mình ra đường. Súng vẫn ghì mạnh lên đầu cô gái, tay đã định sẵn lên cò. Gã trợn mắt thách thức:

“- Mau để tao đi!”

Phía cảnh sát dừng bước tiến, khẽ lùi lại suy toán – không thể để bị thương

người vô tội. Hiếu Anh thì đã lập tức buông thông tay súng hồi lâu. Ngay từ đầu anh đã nhận ra cô. Tại sao? Tại sao lại là cô? Tại sao cô vẫn cứ luôn bị cuốn vào những chuyện không tưởng thế này?

Giờ anh vẫn đang thần thờ nhìn vào cô và gã kia với đầy lo sợ. Đầu óc bỗng dừng rồi bời, không thể linh hoạt trước tình huống vốn cần xử trí khéo léo như thế này.

“- Mau thả cô ấy ra!” – Hiếu Anh nâng súng chĩa thẳng về tên đó, ánh mắt đầy căm phẫn. Nếu cô có mệnh hệ gì, chắc chắn anh sẽ lao tới mà đập nát đầu của hắn.

“- Mày điên hả?” – Gã đó nhếch mép cười khênh. Có thứ bảo hộ tốt thế này, sao hắn lại nỡ buông ra chứ. Hắn siết chặt hơn vào cổ cô, gằn giọng ra lệnh: “- Mau tránh ra.”

Rồi hắn cứ thế mang theo cô ấy tiến ra khỏi ngõ. Tên này quá mạnh động, nên để đảm bảo cho cô an toàn, anh lại đành phải cẩn thận để hắn lướt qua trước mặt, chỉ biết từng bước tiến theo. Anh thấy rõ sự sợ hãi của cô mà tự dưng nghiêng cho nỗi bất lực của mình.

Gã kia đẩy cô lên một chiếc taxi, xe nhanh chóng lăn bánh. Một lần nữa, bóng cô lại khuất xa trong cái mơ hồ trước mắt anh. Nhưng lần này, anh sẽ không cam chịu con đường mơ hồ đó, anh sẽ không để cô lại biến mất.

Để đồng đội mình ở lại “thu dọn” lũ đàn em kia, Hiếu Anh một mình đuổi theo dấu tích chiếc xe kia. Anh phải tìm ra cô thật nhanh, vì lũ người kia vốn liêu lĩnh lại hung hãn, một khi chúng đã thoát được thì cô sẽ gặp nguy hiểm.

Lần đến một ngã ba đường lớn thì mất hoàn toàn dấu vết. Giờ cũng không thể dựa theo linh cảm của mình. Hiếu Anh vô cùng bối rối, lo sợ, hơn lúc nào hết anh biết mình cần phải bình tĩnh, như vậy mới có thể nhanh chóng tìm được cô. Tự trấn an tâm trí mình, Hiếu Anh bắt đầu suy luận, theo đúng bản lĩnh của một cảnh sát cần đi giải cứu con tin quan trọng. Bọn chúng đang có ý định đào tẩu, vậy chắc chắn phải tập trung ở bờ biển để lên tàu trốn đi.

Hiếu Anh lập tức hướng ra đường bờ biển. Được mệnh danh là ” đất biển” nên vùng này không ít các bãi biển lớn nhỏ có tàu qua lại. Nhưng với một lũ

đang trốn chui trốn lủi trực đào tẩu thì chắc chắn chỉ đang tập trung ở một bãi biển nhỏ ít được kiểm soát. Mà Hiếu anh sau khi gọi điện thoại về bên kiểm soát biển thì được biết trong số đó chỉ có một bãi biển là tối nay có tàu được phép ghé bến. Vậy là Hiếu Anh nhanh chóng chuyển hướng tới khu biển Liên Sơn A. Anh có 3 tiếng để tìm ra cô, trước khi có tàu đến, trước khi những lũ người đang ẩn mình lặng lẽ rất khó tìm được dấu vết kia chuồn đi và xử gọn những thứ gì được coi là vướng chân chúng.

Bãi biển này bình thường không tấp nập nên không được kiểm soát gắt gao, nhưng lại khá rộng và phức tạp, có nhiều lối ra biển, xung quanh có nhiều khu nhà dân, cũng có nhiều ngõ ngách quanh co. Trời đã sẫm tối, Hiếu Anh vẫn không ngừng chạy lồng sộc vào từng con ngõ, hỏi thăm từng người dân xung quanh. Anh lại lướt qua con đường này lần thứ 3, sau khi rẽ vào những lối nhỏ chẻ ra từ đó rồi quay trở lại. Anh đã tìm khá kĩ, nhưng vẫn không có chút dấu vết nào, có lẽ là không phải ở đây, do vậy không nên tốn thời gian thêm nữa.

Hiếu Anh định chuyển hướng nhưng “...” – Anh bỗng khựng lại thật nhanh, có vẻ như vừa thấy vật gì đó.

Anh quay trở lại vài bước, cúi người nhặt sợi dây chuyền đang nằm gọn lỏn bên mép đường ở đầu một ngõ nhỏ. Chắc chắn anh đã nhận ra nó khi mới chỉ vừa lướt qua. Sợi dây chuyền ánh bạc, trên mặt đá có chữ “HA’s” – chính xác đây là vật mà năm xưa anh đã tặng cho cô.

Hiếu Anh thầm mỉm cười, tâm trạng cũng bớt rối bời. Anh muốn lập tức lao tới, nhưng kịp bình tâm lại, anh biết mình cần phải cẩn trọng, mà trước hết là cần phải nhìn thấy cô.

Đây là một ngõ ngách, chỉ đứng ở ngoài đã có thể thấy được mái nhà bên trong. Đó là một ngôi nhà lớn bỏ hoang, và giờ hoàn toàn im bật, khiến ở ngoài đường dường như chẳng hề nảy sinh nghi ngờ gì, anh cũng đã suýt bỏ qua nó. Phía sau đó cũng có đường nối ra biển, nhưng con đường đó cũng quá khó để nhận ra.

Tiến sát tới hang ổ ngầm, mà phải nói là điểm tụ họp tạm thời của lũ người kia, Hiếu Anh đã nhận thấy có ánh đèn mập mờ. Do cả bãi này đều được bao trùm bởi ánh sáng của đèn biển, lại có trăng sáng nên ánh đèn trong đó quả

thật không hề bị hắt ra ngoài. Anh đã thấy cô, ngồi lặng lẽ ở một góc. Cô không bị trói, nhưng lại bị canh giữ bởi gần hai chục tên đang nóng ruột trực đào tẩu xung quanh, trong đó có vài tên đại ca có lẽ vừa thoát được khỏi cảnh sát quay về điểm tụ tập. Một gã coi bộ máu mặt lên tiếng:

“- Mẹ kiếp! lũ cảnh sát chó chết! Ông mày sẽ còn trở lại, nhất định sẽ không quên mối thù này.”

“- Đúng vậy! Phải trả thù cho đại ca của chúng ta, cho cái cánh tay này của tao nữa, cho cả tổn thất mà bọn chó đó gây ra!” – Một tên khác trợn mắt nói, tay phải đang bo chặt lấy vai trái dính đầy máu.

Bỗng tên kia liếc mắt về phía Hải Linh mà lạnh lùng ra lệnh:

“- Sắp tới rồi. Xử nó đi!”

“- Dạ! Tên đàn em cao kều bên cạnh nghe lệnh, đứng dậy và hăm hăm tiến tới trước cô.

Hiếu Anh sợ hãi trợn tròn mắt, chỉ muốn lao ngay tới Hải Linh nhưng kịp định thần, anh vội rút điện thoại từ trong túi quần, luống cuống gọi báo cho cảnh sát rồi buông tay mặc cho chiếc điện thoại rơi cái bụp xuống đất, cũng buông bỏ mọi thứ, trước mắt của anh bây giờ chỉ có cô.

Tên có dáng người cao cao kia lên sẵn cò súng, lôi Hải Linh đứng dậy và kéo cô theo một lối hướng ra phía bãi cát, chúng định xử lặng lẽ, không cần kinh động đến mấy tên đại ca. Được một đoạn, tên này mới dừng lại. Những tên khác vẫn ngồi ì, thậm chí còn không một chút quan tâm quay lưng lại phía phía đó-có lẽ chúng đã quá quen với những việc như thế này rồi nên chẳng còn phải mảy may gì nữa.

Hải Linh cố gắng giằng giụa ra khỏi hãm, nhưng tên này vẫn thừa sức lôi cô đi rồi đẩy cô ngã dúi xuống đất. Hải Linh chống hai tay xuống đất, rất đau, cô cố đẩy người quay trở lại nhưng rồi chợt rùng mình khi thấy khẩu súng trên tay tên kia chĩa thẳng vào đầu mình. Cô sợ hãi bò dướn người về phía sau, tên đó cũng từng bước lần theo. Lưng cô đã chạm tới một vật cản, là một tảng đá nhỏ, không thể lùi thêm được nữa, cô chỉ đành buông xuôi nhắm nghiền mắt chuẩn bị đón nhận cái chết đau đớn cho chính mình.

“- Xin lỗi nhé!” – Tên đó buông lời lạnh lùng, tay siết chặt khẩu súng, ngón trỏ khế từ từ quặp vào.

“Bùuummm...” Tiếng súng đã nổ đến chói tai, nhưng viên đạn kia vẫn ở nguyên đó, chưa hề qua khỏi hòng súng của hắn ta.

Hải Linh vội vàng mở mắt, anh đã ở trước mặt cô thật thần kì. Tiếng súng vừa rồi là anh đã bắn vào tay của tên cao kều kia, rồi lao nhanh tới đã cho hắn một cái chuôi súng vào đầu đến ngất xỉu. Anh đỡ lấy Hải Linh vẫn còn đang hoảng sợ: -” Em không sao chứ, có thể chạy chứ?”

Cô gật đầu.

” – Vậy được rồi!” – Anh liền nắm lấy tay cô, cố kéo cô chạy thật nhanh trước khi mấy tên kia quay đầu lại và nhận thấy điều kì lạ. Nhưng ở đây khá quang, lại chỉ cách lũ người kia có chưa đầy hai chục mét nên không thể không bị phát hiện ra.

“- Đại ca!” – một tên đàn em vừa chột nhìn về hướng đó, chỉ tay theo.

Tên đại ca có râu quai nón xồm xoàm liền đứng bật dậy, tay vơ ngay lấy khẩu súng.

“Bùm”- tiếng súng lại xé lên.

Chỉ vừa chạy được vài bước ngăn ngủi. Hải Linh lập tức sững lại như toàn thân bị đông cứng, làm bàn tay đang kéo theo cô của Hiếu Anh cũng khựng lại theo.

Hải Linh mở to mắt, tiếng súng vừa rồi như làm tê dại mọi suy nghĩ trong đầu cô - dường như cô đã từng ở trong cảnh tượng như thế này.

Tên đại ca lại từ từ đưa khẩu súng đang chĩa lên trời về phía họ. Hiếu Anh thần người nhìn theo gã, rồi nhìn sang dáng vẻ vẫn cứ thản thờ không chịu nhúc nhích của Hải Linh. Anh lại lập tức kéo cô về sau mình, đứng che chở cho cô.

Thân hình của Hải Linh vẫn cứng đờ, những kí ức trong đầu cô đang hỗn loạn, đang đấu đá quyết liệt, khiến đầu cô như muốn nổ tung. Cô mơ hồ thấy

hình ảnh của chính mình, và của anh trước đây. Cô lấy tay bo đầu, ngã gục vào lưng của Hiếu Anh. Anh bất giác quay người lại đỡ lấy cô, đầy lo lắng: “Phan Hải Linh! Em sao vậy?”

” Hiếu Anh!”- Cô vẫn đau đớn bo chặt lấy đầu mình, không ngừng gọi tên anh.

Hiếu Anh liền ôm chặt lấy cô: ” Đừng sợ, anh ở đây!” – Anh lấy thân hình của mình che chở cho cô, ánh mắt vẫn đưa về sau nhìn thẳng vào đường sủng của gã đại ca kia.

Tên đó khẽ nheo mắt, càng cho thấy khuôn mặt bặm trợn:

“- Ha! Chúng mày đang giỡn trò với tao đấy hả? Thằng cảnh sát?”

Hiếu Anh quay người trở lại, đẩy Hải Linh nép gọn về sau mình, ánh mắt khẩn thiết: ” Xin ông, xin các người hãy tha cho cô ấy, hãy giết tôi đi!”

“- Tao sẽ không tha cho đứa nào hết”- tên đó cười nham hiểm- ” Tại sao tao phải tha cho chúng mày? Tao chưa bao giờ thả người mình đã bắt về, lại càng chưa từng tha cho kẻ nào thích lao đầu vào chỗ chết , đặc biệt là một thằng cảnh sát miệng còn hôi sữa như mày!”

Đúng là lúc này quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay lũ người kia, anh chẳng có gì để trao đổi hay ngăn cản chúng cả, chỉ biết dùng chính bản thân mình để bảo vệ cho cô.

Vừa lúc đó, có tiếng còi tàu từ ngoài khơi xa vọng vào, bóng một chiếc tàu cũng dần hiện rõ. Tất cả chúng đều đưa mắt nhìn ra ngoài, thầm cảm ơn thượng đế đã cho mình cánh cửa thoát thân.

Nhưng ngay sau đó, tiếng còi xe cảnh sát cũng từ xa vọng lại. Tất cả chúng cũng lại đưa mắt vào trong, rồi hoảng loạn không ngừng đưa mắt liên tục theo hai hướng.

“- Khốn kiếp!”- tên đại ca kia tức tối, vừa sợ hãi. Con tàu kia thì vẫn ở rất xa, tiến vào rất chậm chạp, còn tiếng xe cảnh sát thì đang cứ mỗi lúc một gần.

“- Đại ca! Không được rồi, mau chạy thôi!” – Một tên lên tiếng giục. Gã đại

ca đó nhìn lần nữa ra ngoài, hắt lại gắt lên: “Mẹ kiếp!” rồi trức sự tức giận cực độ vào cây súng trên tay, bóp cò hai phát rồi chạy theo những tên kia khi cảnh sát vừa kịp ập tới.

“-Bùm”, “Bùm” Tiếng thét kinh hoàng vừa xé ngang bên tai của Hải Linh. Lúc này cô mới kịp định thần, đưa mắt nhìn lên cái cơ thể vạm vỡ trước mặt mình đang từ từ khuyu xuống. Anh đã đỡ trọn hai viên đạn vào vai và mạng sườn của mình, máu từ cơ thể anh bắt đầu rỉ ra. Anh đã ngã sõng soài ra đất, cô sợ hãi ôm choàng lấy cơ thể của anh, không ngừng gọi tên anh trong đau đớn.

“- Trần Hiếu Anh!”

“- Hiếu Anh! Anh là đồ ngốc!”

” – Em đã nhớ lại hết rồi! Anh không được chết, nhất định không được chết đâu đấy! Nếu không em sẽ hận anh cả đời!”

“- Hiếu Anh-Em yêu anh!”

Gió khê lao xao, nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, chiếc áo trên cơ thể anh đã đẫm một màu đỏ tươi.

Anh từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sâu, khoé môi khê cong lên mãn nguyện.

Băng đảng kia đã hoàn toàn bị triệt phá. Hiếu Anh thì vẫn chưa chịu tỉnh lại, anh đã nằm hôn mê đúng một tuần, và Hải Linh thì vẫn luôn ở cạnh anh.

Nắng sớm lên bất chợt làm cô tỉnh giấc. Cô đã ngủ thiếp đi trên chiếc ghế trước phòng chờ trong khi đến bệnh viện quá sớm. Cô muốn cho anh yên tĩnh để nghỉ ngơi nên ngồi lại đây, nhưng không ngờ lại ngủ lâu như vậy. Nhưng...cô còn cảm nhận được một cơ thể ấm áp đang ở bên cạnh mình, cô đang tựa đầu ngủ trên một bờ vai rắn chắc.

Hải Linh bất giác vực đầu dậy, trong cái chói khê khàng của nắng mai, gương mặt thân quen của anh hiện lên thật đẹp, thân yên bình. Hiếu Anh mỉm cười và đưa tay ngả lại đầu của cô vào vai mình, nhưng Hải Linh lại lập tức vực

dậy:

“- Anh đang bị đau mà, sao lại ở đây chứ?”

“- Anh đã thấy em rồi, không đau nữa!” – Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, mỉm cười tinh nghịch-nụ cười đã lâu mới lại hiện trên môi anh. Hiểu Anh cứ ngồi ngắm gương mặt xinh đẹp của Hải Linh, anh chỉ lo sợ nó lại một lần biến mất. Hồi lâu anh mới thu lại ánh mắt của mình, khẽ đưa bàn tay về trước cô và lại nở nụ cười, lần này là nụ cười ấm áp.

Cô có chút ngạc nhiên, nhìn lên Hiểu Anh rồi lại nhìn xuống bàn tay đang từ từ mở ra của anh. Là sợi dây chuyền đó, sợi dây chuyền cô đã đeo bên mình suốt 8 năm qua, cô cứ nghĩ sẽ không thể tìm lại nhưng giờ chính anh lại trao cho cô lần nữa. Hải Linh mừng rỡ đưa tay nhận lấy nó nhưng Hiểu Anh đã nhanh chóng rút trở lại:

“-Này! Là anh nhặt được đấy!”- anh nói giọng trêu trọc.

” -Nhặt được của rơi không phải nên trả người đánh mất sao? Huống chi nhiệm vụ của cảnh sát là phải bảo vệ tài sản cho dân!”

Hiểu Anh lắc đầu, rồi lại mỉm cười, lúc ở bên cô anh vẫn luôn không hề ngừng cười như vậy. Anh xoè bàn tay đang nắm sợi dây chuyền:

” -Phan Hải Linh! Anh đã đợi câu trả lời của em lâu lắm rồi đấy!”

” -Câu trả lời gì cơ? Em bị mất trí nhớ nên quên hết rồi!” – Cô vờ ngây ngô hỏi, rồi cũng chọc lại anh – ” À! Mà em vẫn chưa nghĩ ra, đợi ba năm sau em nghĩ đã rồi trả lời anh sau nhé!” – rồi cô cười thích thú với vẻ mặt đang khó coi vô cùng của anh.

” -Này Phan Hải Linh! Em đã nói gì lúc anh đang hôn mê hả? Biết thế này anh không tỉnh lại nữa cho em hối hận cả đời luôn!” – Hiểu Anh ăm ực nói lớn. Lúc anh đang hôn mê cô đã ghé tai anh nói rất nhiều thứ, điều mà chỉ anh nghe được!

” -Em đã nói gì chứ! Mà anh cũng đã tỉnh rồi đấy thôi!” – Hải Linh ngượng đỏ mặt, nhưng cô vẫn cố lấy ưu!

“- Được lắm! Phân Hải Linh! Anh ước gì em mãi mãi không hồi phục kí ức! Tại sao vừa nhớ lại đã mất đi hoàn toàn vẻ dịu dàng đạo trước vậy hả -ôi, anh nhớ cô ấy quá!”

“- Thế nên suốt thời gian qua anh đã lợi dụng bắt nạt em đúng không? Từ giờ sẽ đến lượt em trả thù!”

“- Không, anh đang là bệnh nhân đấy!”

“- Này...”

“-...”